

Произход

Според най-разпространената теория, застъпвана от жреците-летописци на Деветте бога, историята на човешкия вид е започнала преди около 5000 години, когато първите хора са се появили в областта на средното събиране на трите велики реки (днешна територия на Латенор). Трудно може да се определи точно как е изглеждал ландшафта по това време, но условията били изключително благоприятни за “първите”, тогава диви и силно окосмени създания, които ходели на два крака и използвали умело ръцете си. Някои историци търсят корените на този вид в маиската цивилизация, докато според други хората били съвсем отделен и изключително пластичен народ, който се размножавал и развивал бързо. Малко вероятно е прахората да са възникнали от примитивните торбести хора от южните джунгли или пък от планинските сенги от средните земи.

Постепенно различните племена започнали да се разселват из близките земи, като формирали отделни общности в места, където лесно можели да се изхранват с лов и събирачество. По всяка вероятност голяма част от уменията си като отглеждането на различни растения за храна, одомашняването на животни и обработката на метали и дърво те заимствали от маисите, а не дълго след това влезнали и в тежки конфликти с маиската цивилизация. Причината за окончателната им победа в тези първи векове по-скоро трябва да се търси в естествения упадък на по-ранната цивилизация, отколкото в боеспособността и броя на прахората.

Огромния бум в числеността на населението настъпил още преди създаването на писмеността и довел до масови преселения на огромни групи, които вече в новите местообитания поели в различни насоки на развитие като раси и култура. Скоро почти не останало кътче от континента, което да не било заето от човешките племена и общности. Целият процес не продължил повече от две хилядолетия и през това време самите хора се изменили драстично.

В зората на човешката цивилизация се появили и първите вярвания в богове, като първоначално това били техни подобия, но с глави на зверове. Най-често човешкия торс бил женски, като символ на плодородието и живота, а главата на животното била избирана според най-често срещаните създания по тези земи и също нерядко символизирала нещо. Според някои жреци по същото време възникнали и протокултовете към Деветте или наричани още Новите богове, които всъщност са реално съществували исторически герои. Чак 500 години преди основаването на Федерацията тези култове придобили настоящата си форма.

Религиозни представи

Във всеки един религиозен култ произходът на човешкия вид присъства като вярване, което в най-голяма степен да удовлетворява целите, заложили в религията. При примитивните езически вярвания е застъпена идеята, че даденото божество-звяр, на

което се кланя конкретната общност е създал първата жена от кал и ѝ е вдъхнал живот. Последвалото съвкупление с идола довело до раждането на нейните деца и постепенно намножаване и разселване на потомството. С много малки изключения и вариации тази представа е еднаква при повечето примитивни култове.

В митологията на южните народи произходът на човека се разглежда по много сходен начин с разликата, че мъжът се явява първоначалния разумен образ, докато жената е била резултат от многократни опити на божествата да създадат негова спътница. От всеки един от тези бракове се зародили различни раси – пигмеите и торбестите хора, северните народи, западните и източните езичници и свършената, южната раса. Затова Хрона, последната от шестте жени се възприема като светица и се чества в подобни на оргии празненства в деня на първата жътва. С това преклонение пред изначалната майка южните народи отдават дължимото и на плодородието.

В останалите две религии, култът към Светлината и култът към Деветте бога са застъпени коренно различни вярвания. Докато светлите жреци са обявили тази тема за табу, възприемайки човешкото съществуване и размножаване като мръсен и недостоен акт, то жреците на Деветте се стремят да дадат научни обяснения и да изследват произхода на човешкия вид от най-ранните му проявления и запазени следи. На тях до голяма степен се дължат наличните данни.

Прачовеци

В отделни кътчета на континента все още могат да се открият хора, които са напълно идентични с “първите” и не са се изменили съществено като външен вид и порядки. Макар да са отблъснати северно от средното събиране на великите реки и да са до голяма степен претопени от събратята си, а също така и от гарките и маисите, те все пак са запазили самобитността си и са оцелели, дори и силно малочислени. Най-вероятно е да се срещнат техни родове някъде в планините около Дълбокото езеро, където живеят в пълна изолация и далеч от всякакви интелигентни същества.

Прачовеците са сравнително дребни на ръст, с гъста кафява или тъмносива космена покривка по цялото тяло и не могат да ходят напълно изправени. Челата им са изнесени силно назад, а кожата е груба и грапава. Дивашкия им външен вид кара най-смелите теоретици да изказват предположението, че северните гарки са потомци на прачовеци и маиси.

Обществото им е изградено на родово-общинен принцип, в който водещо значение има своеобразния съвет на старите жени. Общуват с примитивен език, издавайки гърлени звуци и словосъчетания. Не отглеждат растителни култури, но за сметка на това са одомашнили, макар и в малка степен, диви кози. Основно занимание на мъжете е лова, който, както и защитата, се осъществяват чрез сопи, заострени камъни, бумеранги и подобия на копия. Обработката на кожи също е залегнала в основата на бита им. Нямаат вкус към изкуство или потребност от някакви по-сложни занаяти, но пък изработват елементарни дървени и каменни фигурки на езически божества, като водещ мотив в разнообразието им имат вълците, мечките и различни птици, както и домашните

животни. Няма шамани, които специално да се занимават с подържането на култа и дори в много случаи отделните членове на рода могат да вярват в различни богове.

Южните хора

Останалите в рамките на първоначалното зараждане на цивилизацията и част от стигналите по-южно племена в последствие формират расата на южните хора. Всички те влизат в образуваното Южно кралство, с изключение на обитателите на Обрегон. Жителите на кралство Кумри също произлизат от един клон на южната раса, които са се преселили на север по крайбрежието. На практика другите човешки племена не са могли да заселят тези земи от изток заради естествената преграда на планинските вериги, към която са изпитвали страх и подозрение.

Условията за живот по тези земи са били изключително благоприятни и това е дало възможност за развитие на една колоритна и разнообразна култура, в която доминира лукса и изкуството. Самите южняци са запазили дребния ръст на предците си. Трудно е да се види човек от тези земи, по-висок от метър и осемдесет и макар напълно да са загубили окосмението по тялото си, са придобили значително по-мургав тен. В отделните общности се наблюдават вариации относно бита и етническите характеристики.

За голяма част от южняците основна религия е обособения политеистичен култ към езически божества, характеризиращ се с богата митология. До голяма степен запазването на суверенитета на отделните княжества и възможността да се обособи такава обширна и единна държава като Южното Кралство се дължи именно на този религиозен култ, интегриран и преливащ се с политическото управление.

“Истинските” хора

Най-многочислената човешка раса е тази на хората, разпространена в западните и източни земи. Обхваща населението на Великата западна империя, градовете – държави и свободните селища в централни земи и част от северните гори. Основни черти на тези хора са средния до едър ръст, за мъжете между 175 и 190 сантиметра, черните или светло-кестеняви коси и светлата кожа. Разлики между отделните общности почти не се наблюдават. Бита и културата също са много подобни. Разпространени са всякакви занаяти като изработка на сечива и оръжия от метали, дърводелство, тъкачество и много добре развито строителство. Основен поминък са земеделието и животновъдството. Постепенно са започнали да възникват нюанси при отделните субкултури, но този процес е сравнително бавен и с незначителни ефекти.

В религиозно отношение се наблюдава ясно диференциране. Западняците в по-голямата си част са последователи на култа към Светлината, докато в източните градове водещи са култовете към Новите богове. Изключение прави град Луминор, известен с фанатичната вяра на жителите си в Светлината. Иначе и в рамките на Федерацията и в градовете – държави могат да се открият светилища на някой от Деветте, както и трите купола на светилищата на Светлата жрица.

Северните народи

В процеса на разселване на хората някои от най-смелите дръзнали да навлязат в безкрайните северни гори и дори да се доберат до северната пустош. В тази негостоприемна среда на суров климат и гигантски хищници те успели да изградят сплотени общности, в които се развивали и оцелявали всеки ден. Постепенно се обособили като хората с най-светла кожа и коса. Ясно могат да се разделят на три етноса, най-цивилизован от които е този на обитателите на Северната провинция. Там северняците успели да развият металообработването и дърводелството и създали укрепени селища от дърво. Макар поминъка им да си останал лова, на някои места се наблюдава животновъдство и дори някаква форма на земеделие. Включването им в рамките на Федерация Аркана и тесните връзки с южните им съседи спомогнали за създаването на развита култура.

В северните гори се откриват първоначално смесени селища на северняци и “истински” хора, като обмена на кръв между тях е довел до появата на смесени етноси. Постепенно обаче колкото по-северно се отива започват да се срещат единствено общностите на северните канибалски племена. Всъщност консумацията на човешко месо е характерна само за някои от тях и е израз на вярванията, че по този начин човек придобива силата на убития си враг. Независимо дали ядат или не човешко месо, това са близки по произход хора с много сходни обичаи и умения. Желязото почти не е познато и единствените метали, които се използват са мед и калай. Дърводелството обаче е добре развито. Основно, да не кажем единствено препитание са ловът и риболовът. Хората с най-голямо влияние в дадена общност са шаманът на конкретното езическо божество и бойния вожд, като не рядко двете титли съвпадат.

Свирепи воители, когато тръгнат на боен поход те изрисуват лицата си с бои, които са различни за всяко племе. Най-общо може да се каже че червеното и синьото. Палитрата при различните празници е още по-разнообразна. Някои племена преди битка наплискват лицата си с животинска и дори човешка кръв след ритуално жертвоприношение в чест и с молба към съответния бог. Облеклата са основно кожени или канасени, а някои кожи като мечите и тези от саблезъби са израз на огромен авторитет и смелост. Познати са почти всички типове оръжия без мечовете и арбалетите, но изработката им е примитивна и несъвършена. Защитно облекло отсъства. Щитовете също са рядкост и обикновено са дървени или кожени, рядко покрити с медни плочки.

Ледяните, най-северните представители на хората са добили полулегендарен статус. Тези диви, сурови племена са дръзнали да достигнат до най-северните райони на континента и водят тежък, изпълнен с лишения живот. Макар да не се различават особено от северните канибали нито като култура, нито като поминък, те все пак имат някои особености. На първо време трябва да се спомене червеникавата им кожа, наподобяваща слънчеви изгаряния. Не е ясно на какво точно се дължи този пигмент, но изглежда е напълно нормален и рязко контрастиращ на почти белите им коси. На ръст ледяните достигат огромна височина, често до два метра и половина и имат несъразмерно уголемени крайници, особено дланите.

Не обработват метали и затова всичките им оръжия са дървени с костни върхове. Приспособяването към средата им на обитание е довела до появата на жилища, изградени изцяло от лед и на прочутите ветроходни шейни, изключително удобни за придвижване из северната пустош.